

En runam

Un relat de: [touchyourbottom](#)

Tal volta li feia, el dit amb el que s'havia furgat les intimitats, deliciosa fortor de formatge per a pasta, canelons en concret i absolutament, el propi fluïd lletós, flairós per a repetir-ne profundes inspiracions, ben profundes.

Tal volta es tractava de la lluna fent-se adulta que li influenciava neguitosament la necessitat perenne d'infantesa, símbol de protecció, de somnis i alhora -i molt- l'avorriment savi i íntegre dels animals i el creatiu dels humans-humans de debò.

'Enruna'm', van assaltar-la aquells mots després, en el son encara a la fase beceroles, alhora que una mosquita tigre li estrenava el revers de la cuixa dreta, vistosament bruna sobre un llençol de cotó blanc antinuclear, cotó del bo que sí s'arrugava -un xic com la dona- , que demanava planxa i que res. 'Les dones, per escalfar-nos no som encenedors de foc al moment sinó planxes que ho fan lentament i després aguanten més', recordà que una coneguda li havia dit que ho havia llegit. I certament. Va dir-se que no planxaria, que calia fotre's amb els plecs i rebregamenta que de cap manera l'enlletgien, incompreensible pensar així.

'Enraona'm o...'

'O?'

'Enruna'm'

'En runam, mots derruïts, per aquí vas, anaves?'

Llavors, amb l'esforç massa mental, la son contraatacà. L'energia requerida distava del cervell. S'havia dispersat.

El cel, que volia estar mutis, el rascaven avions afaita-núvols, com idees dutes pels pèls a terme.

Has après a admetre que les paraules que, opines, se't rebelen en la fase del descans conscient...et fan pam i pipa. Com empipa, oi, enraonadament enrunada?